

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski (spr.)

SSO Bożena Ziółkowska

SSO Piotr Gerke

Protokolant: p.o. stażysty A. S.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. – (...)

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016r.

sprawy B. P. oskarżonego z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 12.01.2016 r. sygn. akt II K 756/15

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję.

P. G. L. B. Z.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Wrześni wyrokiem z dnia 12 stycznia 2016 roku, sygn. akt II K 756/15 uznał oskarżonego **B. P.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 370 zł i wymierza mu opłatę w kwocie 300 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca oskarżonego**, zaskarżając wyrok w na korzyść swojego mandanta.

Apelujący wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie wobec podsądnego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania albo kary nieizolacyjnej, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego B. P. nie zasługuje na uwzględnienie.

Już na wstępie należy zwrócić uwagę, że apelujący faktycznie podważył także winę podsądnego. Z treści apelacji wynika, że podsądny nie miał świadomości tego, że obowiązuje go zakaz sądowy prowadzenia pojazdów mechanicznych. Autor środka odwoławczego podważył zatem ustalenia, co do umyślności działania oskarżonego.

Sąd I instancji w sposób staranny rozważył dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego, na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a do przypisanego oskarżonemu czynu zastosował prawidłową kwalifikację prawną. Należycie też wykazał winę podsądnego, a swoje stanowisko w sposób szczegółowy i przekonujący umotywiował w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie to odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k. i jako takie umożliwia pełną kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku .

Żadnych wątpliwości Sądu II instancji nie wzbudzają wina i sprawstwo oskarżonego. Na to, że wypełnił on swoim zachowaniem znamiona przypisanego mu występku wskazują wyjaśnienia podsądnego B. P. (k.7-9), , a także dokumentacja wskazująca na okres obowiązywania sądowego zakazu.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że oskarżony miał świadomość tego, że nie powinien był prowadzić samochodu z uwagi na obowiązujący zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Podsądny po zatrzymaniu przez Policję przyznał się do zarzucanego mu czynu i wprost wyjaśnił w trakcie przesłuchania, że „ Wiem, że mam zakaz sądowy kierowania pojazdami, ale naprawa samochodów to moje źródło utrzymania.” (k.9). Co więcej, podsądny krytycznego dnia na widok patrolu Policji podjął ucieczkę. Racjonalnym wyjaśnieniem takiej postawy jest obawa przed zatrzymaniem go przez policjantów, wynikająca ze świadomości obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie ujawniły się żadne atypowe okoliczności wskazujące na to, aby oskarżony mógł mieć problem z ustaleniem okresu zakazu obowiązywania z uwagi na stan zdrowia, wiek itp.

Niczego nie zmienia to, że Sąd Rejonowy we Wrześni na wniosek prokuratora wydał w dniu 28 maja 2015 roku postanowienie o rozstrzygnięciu wątpliwości, co do obliczenia biegu środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wobec oskarżonego. Tego rodzaju wątpliwości nie miał podsądny na co wskazuje treść jego wyjaśnień oraz zachowanie wobec patrolu Policji w inkryminowanym okresie. Należy dodać, że oskarżony był uprzednio wielokrotnie skazywany za przekroczenie sądowego zakazu prowadzenia pojazdów, co wskazuje na to, że miał doświadczenie, co do reguł obowiązywania rzeczowego zakazu.

Obrońca w sposób błędny sformułował postulat warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 69 § 1. k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd I instancji orzekł zaś wobec oskarżonego karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd II instancji nie dopatrył się żadnych okoliczności wskazujących na to, aby Sąd Rejonowy orzekł karę rażąco surową. Z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych. (zon. Wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 25 września 2013 roku, LEX nr 1375821). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Kara bezwzględna 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu stanowi sprawiedliwą odpłatę za wyrządzone bezprawie. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowego ustalenia okoliczności obciążających i odciążających. W realiach niniejszej sprawy sięgnięcie przez sąd do kary rodzajowo łagodniejszej wykraczałoby poza granice sądowej swobody wymiaru kary, w szczególności w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Spoleczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu, jak i stopień zawinienia są znaczne. Oskarżony w sposób zuchwały naruszył dobro prawne w postaci powagi wymiaru sprawiedliwości. Podsądny po raz kolejny dopuścił

się rażącego naruszenia porządku prawnego. Zachowanie przypisane podsądnemu stanowi przejaw jego postawy polegającej na wręcz lekceważeniu zakazów sądowych prowadzenia pojazdów mechanicznych. Przed dopuszczeniem się przypisanych mu przestępstw, podsądny był już kilkakrotnie karany za popełnienie przestępstw z art. 244 k.k. i odbywał za to kary pozbawienia wolności. Oskarżony dał w ten sposób świadectwo swojej zuchwałości i kompletnego poczuciu bezkarności. Stopień jego zawinienia, jak i karygodność przypisanych mu czynów należy ocenić jako bardzo wysoki. Sąd I instancji słusznie wybrał podsądnemu najsurowszą rodzajowo karę pozbawienia wolności.

Niczego w tym rozumowaniu nie zmienia to, że oskarżony miał prowadzić pojazd mechaniczny w celu sprawdzenia pojazdu, miesiąc przed ustaniem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Istotą zakazu sądowego jest to, że oskarżony nie może w jakiegokolwiek sytuacji poruszać się pojazdem mechanicznym, niezależnie od tego, czy jest to dokuczliwe dla podsądnego z uwagi na ograniczenie wykonywania jego działalności zawodowej, czy też nie. Nie ma znaczenia dla stopnia karygodności to, w którym momencie obowiązywania zakazu został on naruszony.

Kontestowana kara czyni także zadość względem prewencji generalnej. Orzeczenie tej kary wpłynie pozytywnie na realizację względów ogólnoprewencyjnych oraz zapobiegnie wykształceniu w społeczeństwie błędnego przekonania o nadmiernej pobłażliwości organów sprawiedliwości wobec sprawców tego rodzaju przestępstw. Orzekanie zakazów sądowych prowadzenia pojazdów ma na celu eliminowanie z ruchu drogowego osób stwarzających zagrożenie dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. Z tego powodu, organy wymiaru sprawiedliwości są zobowiązane do zdecydowanego sankcjonowania zachowań polegających na nierespektowaniu tego zakazu, który ma w istocie chronić członków społeczeństwa przed zagrożeniami dla ich życia i zdrowia. Oskarżony poprzez swoje zachowanie dał dowód na to, że za nic ma tę funkcję orzeczeń sądowych. Z tego powodu, Sąd Rejonowy prawidłowo orzekł karę bezwzględną pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, taka właśnie zindywidualizowana ocena miała miejsce i skutkowała wydaniem trafnego orzeczenia.

Sąd II instancji na podstawie art. 626 k.p.k., art. 636 k.p.k. zwolnił podsądnego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. Utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
2. zwolnił podsądnego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego i od obowiązku uiszczenia opłaty za II instancję.

SSO Leszek Matuszewski